

JUL 1935

DE ARBEIDERSRAAD

Raden-Kommunistiese

Beschouwingen

No. 7.

Juni 1935

Duitsland van binnen bezien.

(Voorjaar 1935.)

Wij plaatsen hiernede een beschouwing, op ons verzoek geschreven door een onzer duitse kameraden. Alhoewel dit artikel in een aantal punten van onze eigen zienswijze afwijkt, vonden wij het toch van belang het te plaatsen, aangezien het komt van een insider en het een belangrijke kijk geeft zowel op de situatie in Duitsland als op de inzichten van in Duitsland strijdende revolutionairen.

(Redactie A.R.)

Wanneer men, na meer dan twee jaar, voor het eerst Duitsland, die grote gevangenis, verlaten heeft, en men de relatief vrijere lucht kan inademen die buiten de grenzen nog heerst, dan is men toch verrast over de vele verkeerde voorstellingen en begrippen die men ontmoet omtrent de toestand in Duitsland, omtrent de economische en politieke perspectieven, omtrent de houding der arbeidersklasse. Men vindt ze in de vele publicaties over Duitsland, evenals in het materiaal van vele revolutionaire groepen thans regelmatig onder ogen krijgt. In Duitsland reeds schudden we vaak het hoofd als we kennis namen van vele publicaties, die ons als illegaal materiaal dikwijls bereikten. De krankzinnige overdrijvingen, v.n.l. van de kant van komminternorganen, over hun groeiende invloed in Duitsland, over de z.g. brede activiteit der in revolutionaire gisting verkerende arbeidersmassa's, over massabewegingen "onder leiding der K.P.D.", deden niet alleen ons vaak verstomd staan van verbazing, doch wekten de weerzin vooral van die arbeidersgroepen, die in onverzwaakt klassebewustzijn, geleerd hadden de dingen te zien zoals ze zijn en die bovendien de feitelijke verhoudingen dagelijks konden waarnemen. Maar ook afgezien van deze, voor de hoge overheid in Moskou bestemde sensatieberichten, over de eigen grote successen vindt men buitendien ook bij andere groepen in sterke mate een door eigen wensen bepaalde overschatting van vele factoren en symptomen der duitse gebeurtenissen. Bij tegenverpinngen verneemt men dan vaak de bovering: "wij hier weten immers veel beter wat bij jullie gebeurt dan jullie zelf, die immers daarbinnen de waarheid helemaal niet te horen krijgt." Dit nu mag dikwijls het geval zijn, voor zo ver men doelt op enkele kleine effecten, zoals namen van gevangenen, terreurdaden, geruchten over onderlinge verschillen tussen de "leiders" en dergel. Maar dit alles is niet datgene waar het op aan komt. Veel belangrijker is de gestadige directe verbinding met het dagelijkse leven in Duitsland, waardoor men, de kleine en kleinste gebeurtenissen als stukjes mozaiek tot een geheel samen voegend, zich een enigermate zuiver beeld omtrent toestanden en verhoudingen vormen kan. Enigermate, want natuurlijk is de ontzaggelijke onderdrukking van iedere meningsuiting een der grootste moeilijkheden en een geregelde verbinding binnen Duitsland staande te houden. Een belangrijke factor voor het verwerven van zelfstandig inzicht, die ook onder ons sterk de neiging in de hand werkt de dingen te zien zoals ze door onze eigen wensen worden bepaald. Het is immers een open vraag in hoever zekere ervaringen die men opgedaan heeft, op zichzelf staande gebeurtenissen betreft dan wel zulke waarvan men het recht heeft de strekking te veralgemenen.

Zo moet men ervoor waarschuwen de weliswaar in hoge

mate aanwezige moeilijkheden, hetzij van financiële aard, hetzij die betreffende het te kort aan grondstoffen zo uit te leggen alsof het systeem hieraan te gronde moet gaan. Het vermogen om verder te wurmen heeft de kapitalistische duitse economie toch reeds gedurende de oorlogsjaren be-
 vezen en juist de grondstoffen situatie beschikt thans over nog veel werkzamer veiligheidskleppen dan in de oorlogsjaren. Nog af-
 gezien van het feit dat de omschakeling van de landbouw, v.n.l. het uit-
 bouwen van de groenteteelt, reeds belangrijke vooruitgang te boeken heeft.
 Mogen ook de werkelijke resultaten in de kunstmatige grondstofvoorziening,
 of het benzine of weefstoffen betreft, nog geenszins in overeenstemming
 zijn met de marktschreeuwerige aankondigingen, toch zijn hier reële ont-
 wikkingsreserven. Daarbij komt nog, dat, al is de export nog zo gesmoord,
 bij een geregleerde deviesenvoorziening, de dringendste grondstofbehoefte
 zich toch wel enigermate laten regelen. Dat dit gebeurt ten koste van de
 handelsexport, dat dit leidt tot een duurzame onderdrukking van steeds
 grotere handelsgroepen, voorz. in de Hanze-steden, dat verder deze factoren
 de onderlingen tegenstellingen verscherpen is zonder meer duidelijk. Zoals
 tenslotte al deze uitwegsmogelijkheden die hier opgenoemd worden slechts
 een verschuiving en geen overwinnen van de economische moeilijkheden be-
 tekenen. Natuurlijk leidt dit tegelijkertijd tot een groeien der moeilik-
 heden tot aan de economische anarchie, die echter verder af ligt dan ons
 in het belang van het doorbreken van de nieuwe arbeidersbeweging in
 Duitsland lief is.

Hetzelfde moet ook gezegd worden van de tweede reeks van problemen die in de buitenlandse publicaties een belangrijke rol spelen, de financiële vraagstukken. Natuurlijk is de binnenlandse schuld rousachtig gegroeid. Van het gebruikelijke standpunt van de "bonafide" koopman gezien is de boel reeds lang failliet. Een wis-
 selomloop van meer dan 20 miljard Mark, zoals uit de statistiek van de
 Rijkskredietmij blijkt, d.w.z. meer dan het dubbele van de eerste helft
 van 1934, daarbij voorzien - zoals de werkverschaffingswissels - veelal
 van een langdurige prolongatie, bewijst het hazardoos karakter van de duit-
 se financiële politiek volkomen. Toch heeft de hazardoos Schacht nog een
 paar toeven in zijn hand. Hooger ook de Rijksbank en de ministeries to-
 vergoefs buitenlandse kredieten trachten te verkrijgen, toch ligt, juist
 in het feit dat de nieuwe schuld in de kern een binnenlandse schuld is,
 de kans die Schacht nog heeft. Op binnenlandse schuldeisers kan men een
 heel ander druk uitoefenen, speciaal in leningskwesties, aangezien de
 schulden in het land goblinen zijn. En indien voor de grootkapitalisten
 een leningsstuk reeds een twijfelachtige geschiedenis is, dan zijn de
 wissels die men hen gegeven heeft, en die immers ook als zo godskontoord
 worden of anders doorgegeven worden van hun ondertekeningen voorzien zijn
 helemaal een twijfelachtige aangelegenheid. De ondernemers hebben er dus
 zelf belang bij de omzetting van wissels op korten termijn in die van
 langen duur te bevorderen. Natuurlijk geldt hier evenzeer dat deze kwesties
 in 't geheel niet zo gemakkelijk en vanzelfsprekend opgelost kunnen wor-
 den. Maar, zender uitweg is het probleem voor de financiële leiding nu
 nog niet. Toch worden ook hier bij de doorvoering beslissende belangen van
 grote groepen en economische sectoren tegelijkertijd uitgespeeld en daarmee
 de basis van het systeem ondergraven

Van belang is het nog, op te merken dat deviesenkwestie voor de grondstoffenverzorging niet slechts bij de normale weg behoort te gaan, en niet alleen uit de zuiver cijfers van de buitenlandse handel kan worden vastgesteld. Want, al krijgen de publieke huishouding en het Rijk ook geen buitenlandse kredieten, sommige van de leidende gemiddelde-kapitalistische firma's kunnen ze toch krijgen, waardoor ze in hun grond-
 stoffenverzorging van de algemene deviesenudd onafhankelijk worden. Zo
 wordt op de laatste alg. verg. van de I.G. Farben trets meegedeeld, dat deze
 onderneming in 34 vierkeer zo hoge Grondstofkredieten had kunnen opnemen
 dan in 33, in 't geheel 25 miljoen Mk. De I.G.F. kan nu eenmaal heel andere
 dokkingen aanbieden dan het Rijk, omdat ze in het buitenland reusachtige
 waarden heeft, hetzij als deelgeneet, filiaalbedrijven, topped etc. We wij-
 zen op het verdrag met Rockefeller betreffende het hydriepreces, dat niet
 alleen bij de kolon, maar ook bij de benzine en olieproductie wordt tege-
 past. Op gelijke wijze hebben Siemens, Mannesmann etc. grondst. reserv.

[Faint, mostly illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. Some words like "Duitsland" and "Frankrijk" are faintly visible.]

vaardigde eisen te voldoen, met inbegrip van de teruggave van de Duitse kolonien.... Hitler, tenslotte, is de ene grote constructieve geest die Duitsland in deze generatie heeft voortgebracht). Maar op een volkomen positieve manier neemt de gehele overige pers t.o.z. daarvan stelling, natuurlijk inclusief de "Daily Herald" het blad van de Labour Party. Hier wordt bevestigd dat de tendens van de Duitse regering niet zo hysterisch hoogmoedswaanzinnig is en dat zij geenszins handelt als een blind paard in een porceleinwinkel. Zij vertoont onbewust meer historische-materialistische inzichten dan menige eerlijke fanaticus van de emigrantpers, die van hun kant, al zijn ze dan niet blind, nog slechts op het brutale gedrocht Hitler staren en daarbij, het kapitalisme in het land dat hen te gast heeft niet ziend, onwillekeurig alles wit kleuren, opdat de nazis des te zwaarter gezien kunnen worden. Maar hierover zal later nog, in verband met de kwestie van de arbeidersklasse gesproken worden. Hitler wil niet de oorlog tegen het vereende Europa en hij wil evenmin alleen maar tijd winnen. (Hitler in dit verband als de samenvatting van het nationaal-socialistische Duitsland gezien). Hij doelt op een nieuwe blokpolitiek, op de scheuren in het kapitalistische front, dat vandaag dan ook nog tegenover Duitsland in geest staat. Dat hij in deze kwestie juist ziet moest voor ieder marxist vanzelf sprekend zijn. Het eenvoudige feit dat Frankrijk in 1923 naar aanleiding van een paar te min geleverde telegraafpalen het Roergebied binnenmarcheerde in 1935 echter, bij de klaarblijkelijke bewapening er niets anders gebeurde dan de campagne voor de overeenstemming met Duitsland, dat alles toont de ontwikkeling op internationale maatstaf, toont hoe ver de tegenstellingen der verschillende imperialismen, zoals ze voor het kapitalisme "normaal" zijn, uitelkaar drijven en een ontwikkeling wordt voorbereid, waarin voor deze of gene machtsgroepering juist het bewapende Duitsland een zeer aantrekkelijke bondgenoot zal zijn. Das niet nu komt de oorlog. Hij wordt niet ontketend door de oprichting van de Duitse militaire macht. Pas dan, wanneer deze haar konskwenties in verbinding met de ontwikkeling van het Europese kapitalisme überhaupt heeft gevonden, is deze kwestie acuut en dan inderdaad een onmiddellijke realiteit, waarvan de termijn vandaag evenwel nog niet te bepalen is en die natuurlijk ook van de binnenlandse situatie in Duitsland zal afhangen.

Wat moet nu van de binnenlandse situatie in Duitsland gezegd worden? Welnu, ook hier geldt het in de aanhef gezegde, dat het bij de onderdrukking van elke vrije meningsuiting, bij het verhinderen van elke gedachtewisseling per brief tegevolge van de postcontrole en het ontzaggelike spionnenapparaat niet steeds gemakkelijk is, waarnemingen die men doet, te veralgemenen en daaruit heel ondubbelzinnige conclusies te trekken, die verrassingen naar deze of gene kant uitsluiten. In elk geval berusten onze uitzettingen op een hele reeks van eigen waarnemingen in verschillende delen van het Rijk en ~~op verbindingslijnen~~ op verbindingslijnen naar menigvuldigste lagen en belangenvoortegenwoordigers. Zo wordt het beeld afgerond tot het inzicht dat het nationaal-socialisme zich niet alleen als wereldbeschouwing, als "geloof" bij de brede massa's niet heeft doorgezet, doch dat de stemming in de grootste omvang weerterugebbend is bij die delen, die er oorspronkelijk bijhoorden, of die in het voorjaar van 1933 overliepen, ook bij diegenen wier klasseuitdrukking de beweging voor de machtsusurpatie was: bij de middenstandsdelen. Afgezien nog van de boeren, die door de wet op het erfhof in brede massa's in oppositie gedreven werden, waarvan de nageborenen kinderen niet alleen onrecht zijn, maar, door het niet functioneren van de zo hoog en heilig beloofde vestigingspolitiek, door de restloze ondersteuning van het grootgrondbezit reeds lang uit hun illusies wakker geschud zijn. Daar bovendien door de grote werkloosheid in de grote steden aldaar het opkomen van vroege arbeidskrachten gesmoord blijft, heeft de jonge boerengeneratie geen ventiel, wordt gedwongen in de plattolands-arbeidskampen te gaan, wordt bij de wegeaanleg benut etc. of dringt naar de Rijkswaer, waar zij geenszins de staatsgetrouwe elementen zullen zijn als hoedanig men hen gaarne voorstelt. Hoe in de kampen, zoals bij de z.g. landhulp waar deze jonge mensen tezamen met werkeloze industrieproletariërs groepsge wijze bij jonkers en grote boeren zijn ondergebracht, levenspeil en werk er uit zien, daarvan getuigen vele berichten die uit eigen ervaring spreken. 10-12urige werkdag, bij kost en onderdak zoals ze reeds voor de wereldoorlog voor poolse seizoensarbeiders

ders op de grote landgoederen - 5 - in Oostpruisen en Pommern berucht waren. Bovendien een betaling van 20 Mk per maand, waarvan niet alleen de bijdragen voor "sociale doeleinden" betaald moeten worden, maar ook het reisgeld in maandelijkse termijnen afgetrokken wordt. Het reisgeld, dat de staat bij de gedwongen verzending in de vorm van een spoorkaartje voorgeschoten heeft. Dat de slaven dus niet alleen naar willekeur door de overheid getransporteerd kunnen worden, maar ook nog de kosten van dit "transport" zelf moeten betalen, is een vondst, die de slavenhouders van het oude Rome nu nog van nijd in hun graf moet doen verbleken. En daartegen helpt dan geen appel aan een of ander "competent" "Arbeitsamt", zoals enige eenvoudigen, die het probeerden zich hadden voorgesteld.

De stedelijke middenstand voelt zich bedreigd zowel voor wat betreft de "breking van de renteslavernij" als de "uitroefing van de waren huizen" nadat deze in zuiver aries kapitaal zijn overgegaan, de kleinhandel zowel als de kleine baas, zij merken niets van de "groeiende koopkracht" en zij voelen zich door het grootkapitaal ingeklemd. Enerzijds door hun leveranciers, die de prijsbeweging naar boven sneller kunnen inzetten dan de kleinhandel met het oog op de verbruikers kan volgen. Dat geldt van elke soort van afgeverkte textielproducten zowel als speciaal voor voedingsmiddel middelen, des te eerder daar hier door de boerse leveranciers van melk en vlees de verkoopprijzen opgevoerd werden, terwijl de kleinhandel met het oog op de stemming bij de bevolking de prijzen niet of slechts in geringe mate mocht omhoogschroeven. Daarbij werkt deze klein omdat deze tendens natuurlijk de beter gerationaliseerde grootbedrijven begunstigt, zoals overigens deze omstandigheden slechts de algemene ontwikkeling bevestigen, het overwicht van het grootkapitaal nog verder versterken en de kapitalistische ontwikkeling steeds verder in de richting van de kapitaalconcentratie uitbreiden. En in dezelfde lijn werkt ook de beroemde kredietver-schaffing van de middenstand, dat immers ook een van de ophakerige beloften van de nationaal-socialistische leiding der economie geweest is. In de statistieken der banken wordt er propagandistisch steeds op gewezen hoe groot het aantal particuliere kredieten tot 20 000 Mk is - bijna 90 % van het totale aantal berekende de Deutsche Bank & Diskontogesellschaft voor 1934 - maar de totale s a m voor de kleine en middelkredieten bedraagt slechts ongeveer 25% zodat de overige 75% van het leningsbedrag op de resterende 10% komt! Bovendien is er ook tegenover 1933 een verder teruglopen van de middenstandskredieten vast te stellen. Terwijl ook de kredietvormen in alle statistische posities van 300 Mk per geval tot 20 000 Mk per geval belangrijk teruggelopen zijn (in het geheel van ca 235 miljoen op 210 miljoen Mk, dus met ca 10%) zijn de kredietvormen van de leningen boven 20 000 Mk per geval van 470 miljoen gestegen op 620 miljoen, dus met ca 30% !!!

De winstmakers zijn op de hele linie de grootkapitalisten, vooral de banken, de industrie en de grootagrariers. Nog nimmer is een re-peling 20 volkomen uitdrukking van de klasseheerschappij van het gemone-peliseerde grootkapitaal geweest als de "absolute leidersdictatuur" van de nationaal-socialistische staat! Dat blijkt uit de balansen van de grote reuschappijen, de I.G. Farben (chemische industrie) zowel als Siemens (elec-technische industrie) Krupp, de Gebr. Mannesmann (ijzer en wapenindustrie) en hoe ze verder ook mogen heten. De I.G. Farben heeft over 1934, afgezien van de in de balansen verbergen onzichtbare reserves, 51 miljoen aan dividenden en tantiemes zowel als 80 miljoen aan afschrijvingen verdiend, bij een loonsum (inclusief salarissen) van rond 200 miljoen Mk, die verdeeld worden op 185 000 man, d.w.z. een bruto gemiddelde vordienste van 1200 Mk per jaar, een cijfer, dat een fel licht werpt op de graad van uit-buisting die op de arbeiders drukt, want de "hoogte" van dit gemiddelde wordt immers onmiddellijk beïnvloed door het niet geringe aantal hogere en middelbare bedienden van beter levenspeil, tot op Bosch en Duisberg.

Dit arbeidersinkomen in de grootste chemische onderneming is slechts een symbool voor de economische toestand van de arbeiders in het algemeen. Gezien de voortdurend verschuivende volkomen juiste publica-ties over deze materie in de buitenlandse pers is het voldoende er op te wijzen dat, volgens een statistiek van het officiële duitse arbeidsfront zelf, het gemiddelde loon van de arbeiders in de industrie, in de zomer 1934 de hoogte van 21,50 Mk per week bereikte bij een gemiddelde werkdag van ruim 43 uur, bovendien dan de stijgende prijzen, speciaal voor wat le-vensmiddelen en kleding betreft, waarvan het laatste belangrijker is dan

uit de cijfers blijkt, omdat een voortdurende verslechtering van de kwaliteit plaats gevonden heeft. Op die manier werd dan een oplopen van de prijzen door een waardevermindering van de producten voorkomen en zodoende vallen zij niet geheel en al buiten de koopkracht. De slijtage is echter nog groter geworden. Slechts een paar voorbeelden ontrent lonen en kortingen. In een ijzergieterij in Westfalen bedroeg in April van dit jaar, bij een werktijd van 60 uur het loon, inclusief de toeslag voor overuren bruto 46,15 Mk, kortingen 10,20 Mk, netto 39,35 Mk voor de geschoolde ongehuwde arbeider van 29 jaar. Voor gehuwden met twee kinderen verminderde de korting tot op 5,30 Mk. In een tuinderij in een grote stad in het Rijnland werd 60 uur gewerkt maar slechts 54 uur uitbetaald, d.w.z. bruto 40,50 Mk voor een ongehuwde arbeider van 31 jaar, netto 32,65 Mk voor de gehuwde met drie kinderen netto 37,50 Mk. Op een protest van een paar arbeiders op het bureau van het Duitse arbeidsfront kregen zij ten antwoord, een tuinderij behoort tot de rijstand voor voeding - het gaat hier om een stedelijke siertuinderij, die met de vervaardiging van agrarische producten niets heeft uit te staan - en bij de rijksstand voor voeding moet aan een arbeidsbereidheid van 2 uur per dag ontbetaald worden voldaan. Deze "arbeidsbereidheid" bestond in dit geval uit afstanden tussen verschillende arbeidsplaatsen in opdracht van de onderneming af te leggen. De arbeiders moesten kransen transporteren voor de versiering van restaurants en bruiloftszalen of tot tuinmanswerk in particuliere tuinen gekommandeerd werden. Een veelvuldig toegepaste methode lonen onder het gangbare tarief te betalen, zonder dat dit naar buiten blijkt, is de volgende. Geschoolde arbeiders worden aangenomen met de mededeling dat er voor hun gekwalificeerde arbeid in het bedrijf geen toepassing is. Ze kunnen echter als halfwas - vanzelfspreken voor het daarvoor geldende loon - in dienst komen. Na verloop van enige tijd blijkt er dan plotseling toch in het betreffende vak werk te zijn, dat de arbeider evenwel dan als halfwas moet uitvoeren. Het is kenmerkend voor de toestand en de houding der arbeidersklasse dat hiertegen slechts zelden geopenoerd wordt. Hun "vertrouwensraden" zijn volmaakte poppen in handen van de ondernemers. In de z.g. bureaux voor rechtskundige bijstand van het arbeidsfront wordt de arbeider van Pontius naar Pilatus gestuurd. Hij stelt zich bovendien aan het gevaar bloot dat men zijn vroeger marxistische verleden aan een nauwkeuriger onderzoek onderwerpt. Krijgt hij werkelijk eens gelijk, dan kan hij er van verzekerd zijn dat hij bij de eerste besfe gelegenheid gedaan krijgt. Hoe hulpeloos en machteloos het Duitse arbeidsfront is, zelfs in het bescheiden bestek dat het zichzelf gesteld heeft voor het kalmeren der arbeiders, blijkt uit de malle aankondiging van meneer Ley ter gelegenheid van de 1. Mei, toen hij verkondigde dat hij "reeds" op 1. Mei. 1936 nadere gegevens omtrent het resultaat van het wetenschappelijk onderzoek naar het "rechtvaardige loon" zou kunnen verstrekken. Voor dit jaar wilde hij volstaan met 10 gebieden van de arbeid, waarvan het eerste luidt: "Wij groeten den Führer's morgens en dankzeggen hem 's avonds voor het feit dat hij ons levenswil en levenshoop nieuw geschonken heeft." Men kan moedlik vaststellen wat groter in de onbeschaamdheid of de domheid, zich zelf en anderen te willen wijsmaken dat je met dergelijk slijmerig gekwijld Duitse proleten kunt vangen. Door de samenwerking van het D.A.F. en de ondernemersorganisaties, waardoor Herr Ley onder de beslissende voegdij der heren Schaant en arbeidsminister Selde, dus van de vertegenwoordigers van het grootkapitaal is geraakt, is het proces nu ook naar buiten zichtbaar tot uitdrukking gekomen. Een ontwikkeling overigen die door de arbeiders reeds lang doorzien was.

Want hoe is de toestand in de bedrijven? Weliswaar heerst er nog in het algemeen een uiterlijke rust, afgedwongen door dat ene gebied waar op de nazis werkelijk iets buitengewoens hebben gepresteerd: het gebied van het spionnen- en denuncianten (verraders) wezen, het restloos doorgezette terreurnetwerk. Berichten over algemeen openlijk verschijnende oppositie, die ook wij in het binnenkomende illegale materiaal lezen, zijn voor een deel gelocaliseerde vertwijfelingsgevallen, die spoedig in elkaar gesakt zijn of zij kunnen een controle niet doorstaan. In geen geval mogen ze veralgemeend worden, hee zeer ze ook, daar waar ze geschieden, symptomen van een algemene stemming, maar niet van een algemene strijdbereidheid zijn. Het gelant van de arbeidersklasse heeft nog niet de trekken van een gesloten, tot de daad bereide houding. Daarvoor is de vrees nog te groot, gestimuleerd nog door het feit, waarover men er geen illusies op na moet houden, dat het illegale apparaat, vooral van de K.P.D. zo met spionnen doortrokken is, dat daar

tegenover de tsaristische Ochrana een onschuldige affaire was. Een cuvel aandeel heeft daarbij de terugkeer van emigranten. Proleten, voordien als goede klassenstrijders bekend, 1933 gevlucht, door de hopeloze situatie van de emigratie tot lompemproletariess gedegenereerd, gekorrumpeerd - dikwels ook door afpersing bij de terugkomst door de Gestapo gekocht - die nu bij hun vroegere partijgenoten, dank zij hun vroegere houding met graagte opgenomen werden en verraders bleken. Zo zijn b.v. in de middenduitse kleine industrie stad Zeitz alle ontvangers van Rode Hulp pakketten (kerst) in Februari gearresteerd - 136 mensen, waarvan men na enige weken 2/3 los liet, terwijl de anderen nu nog zitten. Natuurlijk is de vrees ook te verklaren uit de barbaarse tuchthuisstraffen, voor het minste vergrijp uitgedeeld, indien het ook maar iets met illegaal materiaal te maken heeft. In Münster werd een kantoorbediende tot 3 jaar tuchthuis veroordeeld. Het staat vast dat de man nooit, noch in de legale, noch in de illegale tijd marxistisch gewerkt heeft. Hij had niets anders gedaan dan een strooiblijet, hem door een vroegere maat gegeven, als rareitje aan een derde laten zien, die hem daarop aanbracht. Natuurlijk spreekt uit dergelijke terreurvonnissen het feit dat het heersende regime weet, hoe leugenachtig de walgelijke frasen zijn, waarmee het zijn zogezegde verbondenheid met het volk de wereld heeft ingebazuind. Daarvan getuigen evenzeer de direct door een angstpsychose gedicteerde afsluitingen bij officiële verschijning van de hoge heren, zoals b.v. naar aanleiding van meneer Görings echtpleging. (Aan de pers is het ten strengste verboden vooraf mede te delen waaraan de "Führer" deelneemt, onverschillig of het schouwburgvoorstellingen, lezingen, diplomatieke bezoeken en dergel. betreft.) Dus nog steeds is de gebalde vuist diep in de zak gestoken en de arbeider heeft voor zijn gezicht het stroeve masker, dat "überhaupt" kenmerkend voor het gelaat van de duitse mens geworden is, juist daar waar hij, in grote menigte saamgekluwd, zich vertoont, bij de gedwongen opmars van het arbeidsfront zowel als op de straten, in de winkels, in de bioscopen, in de overvolle verkeersmiddelen van de grote steden. En hier des te opvallender als een belangrijke gebeurtenis toch schijnbaar alle gemeederen zou moeten bewegen. Zoals bij de Saarstemming, bij de afkondiging van de algemene dienstplicht. Op de gezichten van degenen, die men in de tram of in de trein tegenover zich heeft, die men in de café's of openbare leeszaal aantreft, kan men niets bespeuren van datgene, dat in hun binnenste omgaat. Geen toevallig gesprek tussen bureu verloopt vlot. De Hitlergroet ziet en hoort men steeds minder. Een lachwekkende indruk maakt dit vooral in de treinen. Vroeger was het gebruikelijk dat bij in en uitstappen gegroet werd. Thans is dit uit. Stom stappen de mensen in, stom stappen zij uit. Want niemand wil "Heil Hitler" zeggen, en, de meesten durven nog niet eenvouding "goeden dag" te zeggen. In 't algemeen moet men dus de symptomen uit negatieve verschijnselen opmaken. Zij zijn daarom echter niet minder belangrijk. Men zie b.v. de bioscoopvoorstellingen. Welwaar vertoont men daar in elk journaal de "Führer" of andere goden en laat ze prafen, naar er kont geen hand op de andere. Gebouf het bij uitzondering toch eens dat de een of ander applaudiseert, dan blijft het een zo geïsoleerde uiting, dat men uit verlegenheid naar weer spoedig ophoudt. En zo, uit het negatieve, wordt ook het gelaat van de arbeider in het bedrijf getekend. Verdwenen is de grote bok en de aanmatigende houding van de "oude strijder". Ze voelden zich in 1933 de bollebof, maar zijn nu klein en heel lelik geworden, de vroegere N.S.B.O. leden, voorzover ze niet helemaal uit het bedrijf verdwenen zijn. Want ook in dit opzicht is het uiterlijk van het bedrijf veranderd. Het is niet toevallig dat vroeger onder de revolutionaire arbeiders de meest vakbekwame voorkwamen, immers, het werkelijke klassebewustzijn ontwikkelt zich daar waar de drager ervan weet, dat hij meer vermog dan uit zijn situatie van uitgebeende keelie van het kapitaal blijkt. Zoals het evenmin toevallig is dat de meesters van 't nationaal-socialisme, voor zover het arbeiders waren, in hoofdzaak door het kapitalisme gecorrumpeerd gajes was. Meesten bij de eerste stormloop de arbeidsgelegenheden ten behoeve van die heren ontruimd worden, nu is dit al beslist veranderd. In dit opzicht krijgt het bedrijf weer een soortgelijk uiterlijk als voorheen. Menige arbeider, die eerst en zijn marxistische voorleden de straat op gsmoten werd, zijn weer in het bedrijf teruggehaald, vooral in bedrijven waar prima krachten verlost werden. Wat van de oude nazis niet in het spionnenleger is ondergedoken en wat werkelijk bruikbaar proletariess materiaal is, behoort reeds voor het merendeel tot de oppositie. Maar ook hierover moet men er geen illusies op nahouden. Zij marcheren niet recht-

streeks naar het marxisme. Zij zijn oppositiek omdat ze de corruptie in hun leidersklier zien, omdat hun toestand er niet beter op geworden is. Niet omdat hun partijprogramma met de beroemde 25 punten daverende flauwe kul is, maar omdat Hitler ze niet uitvoert.

Waarheen gaan we? We zien dat bij alle delen van de bevolking, voorzover ze niet onmiddellijk tot het grootkapitaal behoren, en ook niet direct voordeel trekken als parasieten op de talrijke banen en baantjes die het nationaal-socialisme gemaakt hebben tot een corruptiesteem, dat al wat er ooit aan voorafging in de schaduw stelt, de ontevredenheid een vanzelfsprekende konsekwentie van de feiten geworden is. Toch moet er voor gewaarschuwd worden dus toch de ineenstorting op korten termijn te voorspellen. Laat men vooreerst de arbeidersklasse buiten beschouwing, dan worden alle andere delen beheerst door de vrees voor het: wat dan? de vrees voor een werkelijke revolutie! De in 1933 zo vaak gehoorde mening: de heren zijn spoedig aan hun einde, maar dan komt de militaire dictatuur, is volkomen onwezenlijk geworden. Het enige dat men daarmee kan bedoelen, de door het leger ondersteunde heerschappij van het grootkapitaal, de overheersing ook over de nazies is immers reeds lang een feit. Dat blijkt niet alleen uit het resultaat van de 30 Juni 1934, in het daarop volgende aan hun einde komen van de Feders, de Darre's enz. Ook hun volgelingen, in de instanties en overheidsposities, die daar hogere betrekkingen hadden veroverd, zijn weer verdwenen. De oude bureaucratie vertoont weer meer en meer het gezicht van de oude, bekende "Geheimräte". Men heeft heel handig een ander recept toegepast: De voorgevel Hitler-Göring-Göbbels is gebleven evenals de hakenkruisvlag, die op de bevolen feestdagen de sluier voorstelt, waarachter het gezicht van de bewoners verborgen is. Achter het voorfront heeft de hergroepering reeds lang plaats gevonden en de beslissende krachten, die aanvankelijk de teugels voor de nazis enigermate lieten schieten, opdat het neerknuppelen van de arbeidersklasse doorgevoerd kon worden en die stellig ook bij menige gebeurtenis evenzeer overrompeld werden, zij hebben nu de teugels weer vast in handen.

Een ventiel heeft men ter beschikking van de nazis moeten laten, het gebied van de propaganda aan de andere kant van de economische beslissingen. Men heeft daarmee met kleingeld de afrekening betaald, op de creditzijde waarvan de economische en politieke-economische macht geboekt kon worden. Zeker, de kerkstrijd, het anti-semietisme vinden geen instemming bij de Krupp's, de Schachts, de Bosch's enz. Maar bij de kerkstrijd heeft men het bewustzijn, dat hier een punt van voortdurende onrust in de rijen van de nazi-ideologen zelf is opgeroepen, en door het anti-semietisme is men een behoorlijk aantal concurrenten kwijt geraakt. En, tenslotte, de kern van de nazi-ideologie is immers de opvoeding tot slaafse onderwerpenheid trapsgewijze naar boven, een factor die met het katholicisme zowel als met het grootkapitaal in overeenstemming is, zoals de wapenhandel met de oorlog:

Dit is de maatschappelijke basis waarop de nieuwe arbeidersbeweging moet groeien. We moeten herhalen dat alles wat er tot dusver is, is eerste aanloop, illegale kringen met beperkte werkingsgraad buiten de onmiddellijk er bij behorenden. Dat deze arbeid schijnbaar bemoeilijkt wordt door een grote verscheidenheid van richtingen en strijd om richtingen mag dan van velerlei kant betrouwt worden, het is echter slechts het natuurlijke proces van elke maatschappelijke worsteling. Vooral wanneer er een traditie van meerdere generaties in het voorjaar 1933 inelkaar geslagen werd. Dat moet een dubbele werking hebben, niet alleen een verlamming, een verarring, een "de wereld-niet-meer-begrijpen" in grote kringen, maar ook aarzeling op de weg naar een nieuw begin. Het beslissende van de betreffende arbeidersorganisaties was immers, dat zij, door hun structuur, door hun apparaatontwikkeling in de klasse juist dat belemerd hebben wat nu voorwaarde voor succesvolle doorbraak aan het begin staat: ~~de massa's~~ de massa's. Het zelfstandig denken, het zelfstandig handelen van de massa's. Honderdduizenden heeft men de oude leiding verniet en ze hebben angstige verlangens naar een nieuwe leiding. Maar met elke leiding die opduikt zal het nazimachtsapparaat afrekenen. De nieuwe klasseorganisatie moet in het bloed en in de modder van de monopolie-kapitalistische heerschappij geboren worden als een proces van de naar klaarheid en doestelling worstelende klasse. Maar het bewustzijn dat het oude zich niet herhalen mag, dat de partijstructuur van de oude grote organisaties onmogelijk geworden is, heeft reeds grote arbeiderskringen omvat. Als er iets voor al door deze arbeiders

B3

[Faint, mostly illegible text on the left page, possibly bleed-through or very light printing.]

B3

ders met grote zorg gezien wordt, dan is het 't feit dan men buiten de duitse grenzen zo weinig geneigd is uit de duitse ervaringen te leren. Dat geldt speciaal voor al die aanhangers van de russiese politiek, die juist doende is de strijd tegen Hitler de arbeidersmassa's van de andere landen aan de kar van de russiese staatspolitiek te binden. Zij denken aan de tijd toen Rusland nog op het andere paard gewed heeft, toen de russiese politiek en de leiders der derde internationale de leuze aanhieven van het geknechte Duitsland, toen Boecharin (1923) het als uitgebuite kolonie aanduidde, omdat daarin een rechtvaardiging van een blokpolitiek met Rusland lag, waaruit dan later het fameuze program van de nationale en sociale bevrijding werd. Een program dat zo'n verving stichtte in de hoofden van de arbeiders, waardoor niet alleen de brede massa's meelopers, maar ook menige goede proletariërs in Hitler's armen gedreven werd. De duitse arbeidersklasse kan niet van buitenaf gered worden. Stellig is de strijd van de arbeiders van internationaal karakter, echter d.v.z. dat elke arbeidersklasse op haar grondgebied met haar klassetegenstander zal moeten strijden en dat elke blokpolitiek een afwringen van de levende ontwikkelingskrachten van de klassenbeweging tengevolge heeft, in de richting van een uitlevering aan de heersende klasse.

Het bewustzijn van solidair verbonden te zijn met de arbeidersklasse van de gehele wereld is zeker een belangrijke positieve factor voor de revolutionaire arbeiders in Duitsland. Maar deze solidariteit moge zich uiten in de vastberaden kompromisloze strijd tegen de eigen Klassevijand. En tenslotte, z o v e e l beter hebben de arbeiders in de andere landen het ook niet! De oorlog is zeker niet de schepper van alle dingen, maar hij is toch vaak de vreedvrouw van revoluties. De waarschijnlijkheid dat pas met de volgende oorlog de sluizen voor de revolutie in Duitsland geopend worden is zeer groot. Ontbrandt dan echter de oorlog onder de van van de kruistocht tegen de nazi's, in de zin van een Augustus 1914 bij de andere landen, dan wordt de arbeidersklasse in de gehele wereld de heersende klasse in handen gespeeld, geheel afgezien nog van het feit, dat ook de militaire beslissingen in het geheel niet ten nadele van het Duitsland-blok-want de oorlog komt niet als oorlog tegen een geïsoleerd Duitsland-behoeven uit te vallen.

Dit te verhinderen is de taak van de revolutionaire arbeiders van alle landen. (einde Kei 1935)

REDACTED R.K.
m (Der Arbeiterkommunist)

**Tegen pseudo-raden-kommunisme
en echt praefascisme**

De Kommunistische Arbeiders Partijen, v.n.l. in Duitsland en Nederland hebben, voor wat de grondslagen van de noodzakelijke vernieuwing der arbeidersbeweging betreft, baanbrekend gewerkt. Tegen het geloof in de onbepaalde ontwikkelingsmogelijkheden van het kapitalisme in hebben zij in 1921 de theorie van de doodscrisis, de theorie van de ingetreden historische eindfase van het kapitaal opgesteld. Heftig bestreden door de oude arbeidersbeweging van II. en III. Internationale en de bastaarden van beide tezamen met enkele elementen die zich aanvankelijk bij de K.A.P. hadden aangesloten, is de toestand in de wereld nu zo, dat geen enkele ernstige formatie deze kwestie uit de weg kan gaan. De opvatting van de beperktheid der kapitalistische ontwikkeling is vrees en bloed geworden van belangrijke delen van het proletariaat. Tegen de gebondenheid aan burgerlijke vormen en methoden in, tegen de organisatie en staatsopvattingen der oude arbeidersbeweging stelde de K.A. bow. een nieuwe zinswijze, resultaat van de 22-er ervaringen der grote oost-en midden-europese klassenbetsingen van '17 - '23. Tegen de burgerlijke methoden van de parlementaire partijen en de vakverenigingen stelde de K.A. beweging het grote resultaat der betsingen, de raden-gedachte. Tegen de, aan het kapitaal en zijn instellingen gebonden en onderwerpen, parlementaire partijen stelde

